

Sadaļa Nr. 6 – Spriedumi lietās par citu valsts pārvaldes iestāžu lēmumiem

Virsraksts: Par rīcības brīvības tiesiskajiem aspektiem, par atlīdzības izmaksu kā atsevišķu pārsūdzības pamatu, kā arī par gadījumiem, kad valsts pārvaldes iestāde var atteikties no prasījumiem (Administratīvā procesa likuma 65., 89. un 292. panta pirmās daļas 5. punkts, Ministru kabineta 1994. gada 16. augusta noteikumu Nr. 158 „Par ierēdņu disciplinārsodiem” 17. panta otrā daļa un 21. panta otrā daļa)

Tēze: Apstākļi, ka iestādei piešķirta rīcības brīvība, nenozīmē, ka tas var kalpot par attaisnojumu iestādes vadītāja patvaļīgai rīcībai un dod tam tiesības lemt par administratīvā akta izdošanas vai faktiskās rīcības saturu, ignorējot valsts intereses.

Tēze: Atlīdzības izmaksa par piespiedu kavējumu sakarā ar atbrīvošanu ir tieši atkarīga no tiesas secinājumiem par atbrīvošanas tiesiskumu.

Tēze: Valsts iestāde var atteikties no prasījumiem, ja ir liela varbūtība, ka tās rezultāts būs nelabvēlīgs. Tomēr šāds lēmums, it sevišķi, ja tas skar lielas valsts budžetā maksājamas summas, var tik pieņemts tikai pēc rūpīgas lietas izpētes un visu faktisko un tiesisko apstākļu apsvēršanas.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta

2005. gada 15. februāra

S P R I E D U M S

Lietā Nr. SKA – 37

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators V. Jonikāns,
senatore J. Briede,
senatore I. Skultāne,

piedaloties A.S., viņa pārstāvim A.E., Valsts Civildienesta pārstāvim Mārim Knokam un Finanšu ministrijas pārstāvim Jānim Auziņam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu, kas ierosināta pēc A.S. pieteikuma par Valsts civildienesta pārvaldes 2003. gada 27. janvāra lēmumu Nr. 12 un finanšu ministra 2003. gada 4. februāra lēmumu Nr. 5, sakarā ar A.S. kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 4. oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Finanšu ministrs, pamatojoties uz Latvijas Republikas ģenerālprokuratūras 2002. gada 14. novembra vēstuli Nr. 5-10-31-02 „Par Valsts ieņēmumu dienesta rīcību, izsniedzot galvojumu SIA „Dinaz nafta”, 2002. gada 26. novembrī izdevis rīkojumu Nr. 1194 „Par disciplinārlietas ierosināšanu un izmeklēšanu”, ar kuru pret Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) ģenerāldirektoru A.S. tika ierosināta disciplinārlieta par iespējamiem izdarītiem disciplinārpārkāpumiem, kas paredzēti Ministru kabineta 1994. gada 16. augusta noteikumu Nr. 158 „Par ierēdņu disciplinārsodiem” (turpmāk – Noteikumi par disciplinārsodiem) 17. panta otrajā daļā un 21. panta otrajā daļā.

Ierosinātā disciplinārlieta tika nodota izmeklēšanai Valsts civildienesta pārvaldei (turpmāk – VCP). Uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku A.S. tika atstādināts no VID ģenerāldirektora pienākumu pildīšanas.

[2] VCP ar 2002. gada 28. novembra lēmumu Nr. 51 pārņēmusi pret VID ģenerāldirektoru A.S. ierosināto disciplinārlietu savā izmeklēšanā.

VCP ar 2002. gada 16. decembra lēmumu Nr. 58 „Par disciplinārlietas ierosināšanu” pret A.S. ierosinājusi disciplinārlietu par iespējamo Noteikumu par disciplinārsodiem 17. panta otrajā daļā noteikto disciplinārpārkāpumu, t.i., tiešo dienesta pienākumu – nodrošināt VID administrēto nodokļu un nodevu iekasēšanu – nepamatotu neizpildi.

VCP 2002. gada 23. decembrī pieņēmusi lēmumu Nr. 61 „Par A.S. disciplinārlietas izmeklēšanas termiņa pagarināšanu”, ar kuru pagarinājusi izmeklēšanas termiņu līdz 2003. gada 26. janvārim disciplinārlietai, kas ierosināta ar finanšu ministra rīkojumu Nr. 1194, kā arī divas disciplinārlietas (ierosinātas ar finanšu ministra rīkojumu Nr. 1194 un VCP lēmumu Nr. 58) apvienojusi vienā lietā. Turpmāk šīs lietas VCP izmeklējusi kā vienu disciplinārlietu.

VCP 2003. gada 27. janvārī sagatavojusi slēdzienu Nr. 2, kurā izdarījusi vairākus secinājumus. Pirmkārt, A.S., vadot dienesta darbību laikā, kad SIA „Dinaz nafta” tika izsniegta vispārējā galvojuma apliecība, pārkāpis likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu” 2. pantu, nenodrošinot dienesta saskaņotu darbību, kas būtu vērsta uz dienesta administrēto valsts nodokļu, nodevu un citu valsts noteikto obligāto maksājumu iekasēšanu, tādējādi aiz nevērības izdarījis disciplinārpārkāpumu – nepamatotu valsts civildienesta pienākumu neizpildīšanu –, kas paredzēts Noteikumu

par disciplinārsodiem 17. panta pirmajā daļā. VCP noteikusi, ka A.S. par minēto disciplinārpārkāpumu piemērojams disciplinārsods – mēnešalgas samazināšana uz sešiem mēnešiem, ieturot 20 procentus no mēnešalgas apmēra. Otrkārt, lēmumā VCP secinājusi, ka A.S., 2002. gada 18. oktobrī, pieņemot lēmumu Nr. 3.4/22454, ar kuru atsaukts VID 2002. gada 24. aprīļa vēstulē Nr. 16.4.3/8955 izvirzītais prasījums no Apdrošināšanas akciju sabiedrība „Baltikums” (turpmāk –AAS „Baltikums”) par muitas maksājumu parāda LVL 997 177,10 samaksu, kā arī izrietošos turpmākos prasījumus, pārkāpis likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu” 2. pantu, tādējādi ar nodomu izdarījis disciplinārpārkāpumu – nepamatotu valsts civildienesta pienākumu neizpildīšanu –, kas paredzēts Noteikumu par disciplinārsodiem 17. panta otrajā daļā. VCP lēmumā norādījusi, ka A.S. par minēto disciplinārpārkāpumu piemērojams disciplinārsods – atbrīvošana no Valsts ieņēmumu dienesta kā specializētā valsts civildienesta.

VCP, pamatojoties uz Valsts civildienesta likuma 4. panta 1. punktu, Noteikumu par disciplinārsodiem 7. panta trešo daļu, 8. panta trešo daļu un VCP Civildienesta kontroles daļas 2003. gada 27. janvāra slēdzienu Nr. 2, 2003. gada 27. janvārī pieņēmusi lēmumu Nr. 12 „Par disciplinārsoda piemērošanu A.S.”, ar kuru nolēmusi atbrīvot A.S. no VID kā specializētā valsts civildienesta ierēdņa amata.

[3] Ministru kabinets 2003. gada 4. februārī izdevis rīkojumu Nr. 71 „Par A.S. atbrīvošanu no Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora amata”, ar kuru finanšu ministram tika uzdots atbrīvot A.S. no VID ģenerāldirektora amata.

[4] Finanšu ministrs ar 2003. gada 4. februāra lēmumu Nr. 5 izbeidzis valsts civildienesta attiecības ar VID ģenerāldirektoru A.S., atbrīvojot viņu no ģenerāldirektora amata.

[5] Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa 2003. gada 27. februārī saņēmusi A.S. pieteikumu par finanšu ministra 2003. gada 4. februāra lēmumu Nr. 5 un VCP 2003. gada 27. janvāra lēmumu Nr. 12, kurā viņš lūdz šos lēmumus atzīt par prettiesiskiem un atcelt. Vienlaikus A.S. lūdzis uzlikt par pienākumu finanšu ministram novērst pieļauto pārkāpumu un atjaunot viņu valsts civildienestā VID ģenerāldirektora amatā, izmaksājot atlīdzību vidējās izpeļņas apmērā par piespiedu darba kavējumu par laika periodu no atbrīvošanas dienas līdz atjaunošanas iepriekšējā amatā dienai.

Pieteikumā tiesai A.S. izklāstījis notikumu gaitu un tos apstākļus (juridiskos un faktiskos), kas ir bijis par pamatu viņa rīcībai, kā arī to, ka minētie apstākļi (fakti) ir

konstatēti VCP Civildienesta kontroles daļas 2003. gada 27. janvāra slēdzienā. Tāpat pieteikumā viņš norādījis, ka rīkojies likumīgi, un ka nav pieļauta prettiesiska rīcība VID galvenā uzdevuma izpildes nodrošināšanā.

Pieteikumā norādītos lūgumus un apsvērumus A.S. pamatojis ar vairākiem argumentiem. Pirmkārt, pieteicējam piemērotais disciplinārsods – atbrīvošana no VID kā specializētā valsts civildienesta – paredzēts vienīgi par Noteikumu par disciplinārsodiem 17. panta otrajā daļā paredzētā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu. Līdz ar to jāsecina, ka disciplinārsods – atbrīvošana no VID ir piemērots tikai par otro pārkāpumu – 2002. gada 18. oktobra lēmuma pieņemšanu, ar kuru tika atsaukts VID izvirzītais prasījums AAS „Baltikums” par muitas maksājumu parāda samaksu. Otrkārt, attiecībā uz disciplinārpārkāpumu, kas izpaudies pasīvajā darbībā, vadot VID darbību laikā, kad SIA „Dinaz nafta” tika izsniegta vispārējā galvojuma apliecība – disciplinārlieta ir ierosināta pretēji Noteikumu par disciplinārsodiem 7. panta otrās daļas noteikumiem, tas ir, vairāk nekā pēc gada un diviem mēnešiem no datuma, kad VID Galvenā muitas pārvalde 2001. gada 7. septembrī izsniegusi minēto galvojuma apliecību. Līdz ar to VCP lēmums ir prettiesisks noilguma iestāšanās dēļ, kā arī tādēļ, ka pats disciplinārpārkāpums nav noticis.

[6] Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa ar 2004. gada 5. aprīļa spriedumu atzinusi par prettiesiskiem un atcēlusi VCP 2003. gada 27. janvāra lēmumu Nr. 12 un finanšu ministra 2003. gada 4. februāra lēmumu Nr. 5 no lēmumu pieņemšanas brīža. Tāpat tiesa uzlikusi par pienākumu finanšu ministram atjaunot A.S. VID ģenerāldirektora amatā, izmaksājot atlīdzību vidējās izpeļņas apmērā par laika periodu no atbrīvošanas dienas līdz atjaunošanai amatā.

[7] Izskatījusi lietu sakarā ar VCP apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2004. gada 4. oktobra spriedumu noraidījusi A.S. iesniegumu par tiesvedības izbeigšanu lietā un viņa pieteikumu par VCP 2003. gada 27. janvāra lēmumu Nr. 12 „Par disciplinārsoda piemērošanu A.S.” un finanšu ministra 2003. gada 4. februāra lēmumu Nr. 5. Tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesas spriedums ir bijis nepamatots, jo tajā nav izvērtēti fakti, kas konstatēti A.S. disciplinārlietas ietvaros, kā arī tiesa piemērojusi tās tiesību normas, kas nebija jāpiemēro un tādējādi nonākusi pie nepamatotiem secinājumiem. Spriedumu tiesa pamatojusi ar tālāk minētajiem argumentiem.

[7.1] Ņemot vērā Valsts civildienesta likuma 14. panta trešo daļu, likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu” 29. panta 1. punkta i. apakšpunktu, Valsts civildienesta likuma 40. panta otro daļu, Noteikumu par disciplinārsodiem 7. panta trešo daļu, 6. panta 6. punktu, atzīstams, ka VCP ir kompetentā iestāde, kas izmeklē ierēdņu disciplinārlietas un pieņem administratīvos aktus par disciplinārsoda uzlikšanu. Normatīvie akti neparedz VCP lēmuma apstrīdēšanu, bet nosaka šim administratīvajam aktam īpašu spēkā stāšanās kārtību, t.i., VCP lēmums par VID ģenerāldirektora atbrīvošanu no civildienesta stājas spēkā pēc tā apstiprināšanas Ministru kabinetā un pēc finanšu ministra lēmuma par atbrīvošanu no amata pieņemšanas. Līdz ar to pārsūdzētie lēmumi attiecas uz vienu administratīvo procesu un aptver vienu administratīvo aktu tā dažādās stadijās – sākotnējā lēmuma pieņemšanas stadiju un šī lēmuma apstiprināšanas stadiju. Tiesas uzdevums ir pārbaudīt šo lēmumu pamatotību.

[7.2] Ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 22. un 31. pantu, kā arī 34. panta pirmo daļu, secināms, ka pieteicējs un atbildētājs administratīvajā procesā tiesā var būt tikai tiesiski patstāvīgi subjekti – privātpersonas un publisko tiesību juridiskās personas. Savukārt, ņemot vērā Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1. panta 5. punktu, 5. pantu un 18. pantu, VCP un Finanšu ministrija ir Latvijas Republikas kā sākotnējās publisko tiesību juridiskās personas iestādes jeb tiešās pārvaldes iestādes, kas pieaicinātas lietā Latvijas Republikas pusē. Līdz ar to tā kā konkrētajā lietā apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2004. gada 5. aprīļa spriedumu atbildētāja vārdā ir iesniegusi VCP un starp VCP un Finanšu ministriju nav strīda par kompetenci apelācijas sūdzības iesniegšanā, nepamatots ir apgalvojums, ka apelācijas sūdzību par tiesas spriedumu varēja iesniegt tikai finanšu ministrs.

[7.3] Ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 34. pantu, Finanšu ministrija konkrētajā lietā nevar būt kā trešā persona. Lietā trešā persona var būt tikai privātpersona un Latvijas Republika nevar vienlaicīgi būt gan atbildētājs, gan trešā persona.

[7.4] Secināms, ka A.S. neapstrīd nevienu no lietā esošajiem pierādījumiem, taču viņš nepiekrīt VCP secinājumiem par viņa bezdarbību, un uzskata, ka, tieši pretēji, viņš ir rīkojies aktīvi, ko apliecina vairāki lietā esošie materiāli.

[7.5] Ņemot vērā likuma “Par Valsts ieņēmumu dienestu” 2. panta 1. punktu, 4. panta otrās daļas 1. punktu, finanšu ministra 2001. gada 1. marta rīkojumu Nr.23-p, 2001. gada 7. martā apstiprināto A.S. amata aprakstu un viņa vadības līgumu, kā arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 17. pantu, atzīstams, ka VCP, interpretējot likuma “Par Valsts ieņēmumu dienestu” normas un izvērtējot ar iekšējiem tiesību aktiem noteiktos

dienesta pienākumus, pamatoti secinājusi, ka A.S. kā VID ģenerāldirektoram ir deleģētas pietiekami plašas pilnvaras VID vadības jomā un viņš ir atbildīgs par VID noteikto uzdevumu izpildi. VID vadītājam ir pienākums organizēt administratīvo darbu tā, lai VID uzdevumi tiktu efektīvi un tiesiski izpildīti. Līdz ar to nav pieļaujams, ka VID vadītājs rīkojas pretēji tiesību normās un VID uzdevumos noteiktajam. Tāpat atzīstams, ka VCP pamatoti norādījusi, ka VID ģenerāldirektors savu atbildību par VID galveno uzdevumu izpildi nav tiesīgs deleģēt citai personai.

[7.6] No Ministru kabineta 2001. gada 20. februāra noteikumiem Nr. 73 „Galvojumu izsniegšanas un piemērošanas kārtība Valsts ieņēmumu dienesta muitas iestādēs” (turpmāk – Galvojumu izsniegšanas noteikumi) izriet, ka VID amatpersonu tiesības un pienākums ir katrā konkrētā gadījumā izvērtēt galvenā parādnieka atbilstību normatīvo aktu prasībām, pirms tiek izsniegta vispārējā galvojuma apliecība. VID ir arī tiesības apturēt turpmākās darbības ar galvojumu laikā, kad galvojums ir spēkā.

[7.7] Ņemot vērā iepriekš secināto, atzīstams, ka ir noticis disciplinārpārkāpums – prettiesiski pasīva rīcība VID galvenā uzdevuma izpildes nodrošināšanā. Tāpat atzīstams, ka VCP slēdzienā ir pamatoti secinājusi, ka SIA „Dinaz nafta” lietā A.S. nav veicis visas nepieciešamās darbības, kas būtu vērstas uz VID struktūrvienību koordinētu un savstarpēji saskaņotu darbību, kā arī nav veicis nekādus pasākumus, lai novērstu VID darbinieku pieļautās kļūdas konkrētā gadījumā, t.i., izsniedzot vispārējā galvojuma apliecību SIA „Dinaz nafta” bez pienācīgas izvērtēšanas.

[7.8] Tā kā VID izsniegtā vispārējā galvojuma apliecība SIA „Dinaz nafta” bija spēkā līdz 2002. gada 19. augustam un Galvojumu izsniegšanas noteikumu 27. punkts noteica VID tiesības pārskatīt darbības ar galvojumu laikā, kad tas ir spēkā, un ir konstatēts, ka A.S. nav veicis darbības, lai nodrošinātu tiesiski pamatotu lēmumu pieņemšanu konkrētajā lietā gan pirms, gan pēc vispārējā galvojuma izsniegšanas, secināms, ka A.S. disciplinārpārkāpums ir bijis ilgstošs un tas turpinājies arī pēc vispārējā galvojuma apliecības izsniegšanas SIA „Dinaz nafta”. Līdz ar to arī VCP nav pārkāpusi Noteikumos par disciplinārsodiem noteikto termiņu disciplinārlietas ierosināšanai.

[7.9] Atzīstams, ka VCP pamatoti secinājusi, ka Rīgas Starptautiskās šķīrējtiesas 2002. gada 18. jūlija spriedums nav saistošs VID, līdz ar to arī secināms, ka nepastāvēja šķēršļi, kuru dēļ vispārējās jurisdikcijas tiesa nevarētu izskatīt pēc būtības civillietu par AAS „Baltikums” strīdu ar VID par muitas maksājumu parāda piedziņu. Minēto secinājumu pamato vairāki apsvērumi. Pirmkārt, no Civilprocesa likuma 487. panta 4. un 5. punkta un 490.panta secināms, ka šķīrējtiesai var nodot izskatīšanai tikai tādu

strīdu, par ko puses ir noslēgušas attiecīgu līgumu; ka valsts iestāde nevar slēgt līgumu par civiltiesiska strīda izskatīšanu šķīrējtiesā (nevar būt subjekts, kas slēdz līgumu par strīda izskatīšanu šķīrējtiesā); kā arī to, ka šķīrējtiesas kompetencē neietilpst tādu strīdu izskatīšana, kuros tiek skartas vai var tikt skartas valsts intereses. Otrkārt, arī tiesību doktrīnā, komentējot 487. pantu, tiek atzīts, ka šķīrējtiesa nevar izspriest tādus civiltiesiskos strīdus, kuru iznākumā ir ieinteresētas trešās personas, bet kuras pašas strīda izšķiršanā piedalīties nevar. Treškārt, no apdrošināšanas līguma starp AAS „Baltikums” un SIA „Dinaz nafta” secināms, ka strīdi, kas ar to saistīti, vienmēr skars valsts intereses nodokļu jomā, tādējādi no šāda līguma radušais strīds ir izskatāms vispārējās jurisdikcijas tiesā prasības kārtībā un civillietā kā trešā persona ir pieaicināma valsts, kuras intereses pārstāv VID. Ceturtkārt, nav izslēdzams fakts, ka šķīrējtiesas spriedums, kas taisīts, pārkāpjot tiesību normas, nav spēkā un uz tādu spēkā neesošu šķīrējtiesas spriedumu nav attiecināmas Civilprocesa likuma 528. panta otrās daļas un 203. panta piektās daļas normas. Piektkārt, arī vēsturiski jau 1938. gada Civilprocesa likums saturēja analogisku normu, kas noteica, ka visus civiltiesu iestādēm piekritīgus strīdus var lūkot cauri un izšķirt šķīrējtiesa, izņemot lietas, kas saistītas ar valsts pārvalžu vai pašvaldības interesēm.

[7.10] Atzīstams, ka A.S. 2002. gada 18. oktobra lēmumu par prasījuma pret AAS „Baltikums” par parādu LVL 997 177,10 atsaukšanu parakstījis bez pienācīgas visu faktu un apstākļu izvērtēšanas, jo tas pieņemts jau nākamajā dienā pēc šķīrējtiesas sprieduma saņemšanas. Turklāt atbilstoši Civilprocesa likuma 225. pantam VID vairs nav tiesību griezties tiesā pret AAS „Baltikums”. Atzīstams arī, ka 2002. gada 18. oktobra lēmums pieņemts ar nodomu. Tāpat atzīstams, ka A.S. 2002. gada 18. oktobrī pieņemtā lēmuma rezultātā ir radies būtisks kaitējums sabiedrības interesēm, jo netiks izpildīts viens no VID pamatuzdevumiem, t.i., VID administrēto nodokļu iekasēšana.

[8] Par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu kasācijas sūdzību iesniedzis A.S.. Kasācijas sūdzībā A.S. lūdzis Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 4. oktobra spriedumu atcelt un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesai. Minētos lūgumus kasācijas sūdzības iesniedzēja pamatojis ar tālāk minētajiem argumentiem.

[8.1] Tiesa, nosakot, ka VCP un finanšu ministra lēmumi attiecas uz vienu administratīvo procesu un aptver vienu administratīvo aktu tā dažādajās stadijās, un tādējādi VCP lēmums par disciplinārsoda piemērošanu stājas spēkā pēc tā apstiprināšanas Ministru kabineta sēdē, ir nepareizi interpretējusi materiālās tiesību normas. Ne Valsts civildienesta likuma 14. panta trešā daļa, ne likuma „Par valsts

ieņēmumu dienestu” 4. panta pirmā daļa, kā arī neviena cita tiesību norma neuzliek par pienākumu Ministru kabinetam un finanšu ministram apstiprināt VCP lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu jebkuram ierēdnim, turklāt neviena no minētajām iestādēm VCP lēmumu nav apstiprinājusi. Katrs no šiem lēmumiem – VCP lēmums un finanšu ministra lēmums – ir patstāvīgs administratīvais akts Administratīvā procesa likuma 1. panta izpratnē. Bez tam, ja lēmumu par kasācijas sūdzības iesniedzēja atbrīvošanu no amata nebūtu pieņēmis Ministru kabinets un finanšu ministrs, tiesā saskaņā ar Noteikumiem par disciplinārsodiem 12. panta otro daļu tiktu pārsūdzēts tikai VCP lēmums.

[8.2] Tiesa nepareizi interpretējusi Administratīvā procesa likuma 292. panta pirmās daļas 5. punktu, secinot, ka VCP pārsūdzējusi pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apjomā nevis tikai daļā par VCP lēmuma atcelšanu. VCP apelācijas sūdzībā nav norādījusi, kādā apmērā pārsūdz pirmās instances tiesas spriedumu, līdz ar to tiesai saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 292. panta 8. punktu šaubu gadījumā pārsūdzības apjoms bija jāsalīdzina ar apelācijas sūdzības norādītajiem prasījumiem tiesai. VCP apelācijas sūdzībā tikai lūgusi tiesu atstāt spēkā VCP lēmumu, taču šajā sūdzībā nav ietverti nekādi prasījumi saistībā ar finanšu ministra lēmumu, kasācijas sūdzības iesniedzēja atjaunošanu amatā un atlīdzības izmaksu. Turklāt apstākli, ka VCP ir pārsūdzējusi spriedumu tikai daļā, apliecina tas, ka Finanšu ministrija ir atjaunojusi kasācijas sūdzības iesniedzēju civildienestā.

[8.3] Tiesa nav piemērojusi Administratīvā procesa likuma 282. panta trešo punktu, lai arī, ņemot vērā iepriekš minēto, tiesai bija jāizbeidz tiesvedība lietā.

[8.4] Tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 251. panta piekto daļu, jo tā attiecībā uz pirmo disciplinārpārkāpumu vispār nav sniegusi argumentus, ar kuriem noraidīti vieni vai otri pierādījumi, kā arī nav devusi konstatēto lietas apstākļu juridisko novērtējumu.

[8.5] Tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 9. pantā noteikto patvaļas aizlieguma principu, jo tā spriedumā bez juridiskajiem pierādījumiem ir konstatējusi faktu, kas nav norādīts VCP slēdzienā, t.i., ka kasācijas sūdzības iesniedzējs nav veicis darbības arī pēc vispārējā galvojuma izsniegšanas, kas saskaņā ar spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem nozīmē vispārēja galvojuma apturēšanu.

[8.6] Tiesa spriedumā nav ne minējusi, ne vērtējusi pierādījumus, ko kasācijas sūdzības iesniedzējs bija iesniedzis pirmās instances tiesā, un kas apliecināja, ka viņš nemaz nezināja un viņam atbilstoši savam amatam nemaz nebija jāzina, ka

SIA „Dinaz nafta” ir pieprasījusi muitai vispārēja galvojuma apliecību, kā arī to, kāds lēmums šajā jautājumā ir pieņemts.

[8.7] Tiesas secinājums, ka jebkurš strīds starp AAS „Baltikums” un SIA „Dinaz nafta” par 2001. gada 16. augusta apdrošināšanas līgumu neietilpst šķīrējtiesas kompetencē, ir tikai teorētiska nostādne. Praktiski, ņemot vērā lietā pastāvošos apstākļus, VID nevarēja un nedrīkstēja atteikties no lēmuma par prasījuma atsaukšanu pret AAS „Baltikums”. Apstāklis, ka tiesa ir atzinusi, ka kasācijas sūdzības iesniedzējs lēmumu pieņēmis bez tiesiska pamatojuma, nozīmē, ka tā vienlaikus praktiski ir atzinusi, ka kasācijas sūdzības iesniedzējs sodīts par lēmuma pieņemšanu, kam pamatā ir juridiski nepareizs slēdziens par šķīrējtiesas sprieduma sekām. Tādā gadījumā kasācijas sūdzības iesniedzēja lēmuma pieņemšanu nevar kvalificēt kā Noteikumu par disciplinārsodiem 17. panta otrajā daļā norādīto pārkāpumu, t.i., ar nodomu izdarītu disciplinārpārkāpumu – nepamatotu valsts civildienesta pienākumu neizpildīšanu”.

[8.8] Tiesa nepamatoti atsaukusies uz 1938. gada Civilprocesa likumu, jo šis likums nav spēkā. Līdz ar to tiesai, ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 15. pantu, būtu jāsecina, ka jautājums par šķīrējtiesas sprieduma spēkā esamību nav noregulēts, savukārt, tas nozīmē, ka tiesai vajadzēja secināt, ka konkrētajā lietā, VID bija piešķirta rīcības brīvība attiecībā uz administratīvā akta izdošanu, tā saturu un faktisko rīcību.

[8.9] Tiesa nav piemērojusi tiesiskuma pārbaudes principu, jo, pieņemot lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu, no kasācijas sūdzības iesniedzēja netika saņemti paskaidrojumi. Turklāt minētais lēmums tika pieņemts kasācijas sūdzības iesniedzēja slimības laikā. Līdz ar to tiesa arī ir nepareizi interpretējusi Noteikumu par disciplinārsodiem 8. panta pirmo daļu.

[9] Tiesas sēdē A.S. pārstāvis uzturēja iesniegto kasācijas sūdzību. VCP pārstāvis un Finanšu ministrijas pārstāvis lūdza to noraidīt.

Motīvu daļa

[10] Administratīvo lietu departaments uzskata, ka apgabaltiesa pareizi ir konstatējusi, ka pārsūdzētie lēmumi attiecas uz vienu administratīvo procesu un aptver vienu administratīvo aktu tā dažādās stadijās. Pārsūdzētā VCP lēmuma rezolutīvā daļa noteic „piemērot disciplinārsodu - atbrīvošanu no dienesta”, nosakot, ka šis lēmums

stājas spēkā pēc apstiprināšanas Ministru kabineta sēdē un finanšu ministra lēmuma – par A.S. atbrīvošanu no amata – pieņemšanas. Savukārt finanšu ministra lēmuma rezolutīvā daļa noteic „izbeigt valsts civildienesta attiecības ar VID ģenerāldirektoru A.S., atbrīvojot viņu no VID ģenerāldirektora amata, pamatojoties uz VCP 2003. gada 27. janvāra lēmumu Nr. 12”. Kā secināms no abiem lēmumiem, tie abi attiecas uz vienu tiesisko attiecību – pieteicēja atbrīvošanu no amata. Ja šos lēmumus uzskatītu par diviem atsevišķiem administratīvajiem aktiem, kā to kasācijas sūdzībā norādījis tās iesniedzējs, pieteicējs no amata būtu jāatbrīvo divas reizes. Tomēr gan no pieteikuma, gan citiem lietas materiāliem izriet, ka strīds ir par vienu atbrīvošanu. Turklāt A.S. pieteikumā (sūdzībā) nav atsevišķi norādījis uz trūkumiem finanšu ministra lēmumā, bet pamatojis pieteikumu ar kļūdām VCP lēmumā. Tādējādi, vismaz pieteikuma stadijā, arī pieteicējs uzskatījis abus lēmumus par lēmumiem, kas pieņemti viena administratīvā procesa ietvaros.

[11] Tāpat apgabaltiesa ir pareizi secinājusi, ka VCP lēmums par VID ģenerāldirektora atbrīvošanu no civildienesta stājas spēkā pēc tā apstiprināšanas Ministru kabinetā un pēc finanšu ministra lēmuma par atbrīvošanu no amata pieņemšanas. Minētais secinājums izriet no Valsts civildienesta likuma 40. panta otrās daļas saistībā ar šī likuma 14. panta trešo daļu.

Valsts civildienesta likuma 40. panta otrā daļa noteic:

„(2) VCP un Ministru prezidents ir tiesīgi ierosināt un izmeklēt jebkuru disciplinārlietu, uzdot to darīt attiecīgās iestādes vadītājam, pārņemt jebkuru disciplinārlietu, kā arī piemērot disciplinārsodu jebkuram ierēdnim (..)”

Valsts civildienesta likuma 14. panta trešā daļa noteic:

„(3) Lēmumu par iestādes vadītāja atbrīvošanu no amata pieņem ministrs. (..) Lēmumu par (..) pārraudzībā esošas iestādes vadītāja atbrīvošanu no amata attiecīgā amatpersona pieņem, pamatojoties uz Ministru kabineta lēmumu.”

Interpretējot šīs normas kopsakarā, secināms, ka VCP var piemērot disciplinārsodu arī VID ģenerāldirektoram, bet, tā kā VID ģenerāldirektors ir pārraudzībā esošas iestādes vadītājs, tad šādu lēmumu oficiāli jāapstiprina (jāatzīst par pareizu, jāpieņem, jāsankcionē: sk. Latviešu valodas vārdnīca. Rīga: Avots, 1998, 66. lpp) Ministru kabinetam. Attiecīgais ministrs šādā gadījumā ir atbildīgs par valsts civildienesta attiecību izbeigšanas noformēšanu.

Konkrētajā gadījumā Ministru kabinets 2003. gada 4. februārī šādu VCP lēmumu ir oficiāli apstiprinājis. Tāpēc nav pamatots kasācijas sūdzības arguments, ka neviena no minētajām iestādēm VCP lēmumu nav apstiprinājusi.

[12] Administratīvā procesa likuma 292. panta pirmās daļas 5. punkts, uz kura nepareizu interpretāciju atsaucas kasācijas sūdzības iesniedzējs, noteic, ka apelācijas sūdzībā jānorāda, kādā apjomā spriedumu pārsūdz.

VCP apelācijas sūdzībā ir norādījusi, ka spriedumam nepiekrīt pilnā apmērā. Pie šāda formulējuma tiesai nevar rasties šaubas, ka spriedums pārsūdzēts pilnā apjomā. Turklāt, kā jau minēts iepriekš, apgabaltiesa savā spriedumā ir izskaidrojusi, ka pārsūdzētie lēmumi attiecas uz vienu administratīvo procesu un aptver vienu administratīvo aktu tā dažādās stadijās. Savukārt atlīdzības izmaksa par piespiedu kavējumu sakarā ar atbrīvošanu, kas ir viens no A.S. prasījumiem, ir tieši atkarīga no tiesas secinājumiem par atbrīvošanas tiesiskumu (sal.: Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1997. gada 17. marta sprieduma „Nežels pret Franciju” (*Neigel v. France*; iesnieguma nr. 18725/91) 44. punktu). Tādējādi nepamatots ir kasācijas sūdzības iesniedzēja arguments, ka spriedums bija pārsūdzēts tikai daļā. Turklāt apstāklis, ka pieteicējs ieņem amatu Finanšu ministrijā, nenozīmē, ka A.S. ir atjaunots VID ģenerāldirektora amatā.

[13] Administratīvā procesa likuma 282. panta trešais punkts, uz kura pārkāpumu atsaucas kasācijas sūdzības iesniedzējs, noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja spēkā stājies tiesas spriedums, kas taisīts lietā starp tiem pašiem administratīvā procesa dalībniekiem par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata. Administratīvā procesa likuma 282. panta trešā daļa reglamentē tiesvedības izbeigšanu lietā vispār gadījumā, ja spēkā stājies spriedums kādā citā lietā starp tiem pašiem dalībniekiem, par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata. Lietā nav ziņu, ka par strīdus priekšmetu šajā lietā – A.S. atjaunošanu amatā – jau iepriekš būtu pieņemts spriedums citā lietā, līdz ar to kā kļūdaina vērtējama kasācijas sūdzības norāde uz Administratīvā procesa likuma 282. panta trešā punkta pārkāpumu.

[14] Administratīvā procesa likuma 251. panta piektā daļa, uz kuras pārkāpumu atsaucas kasācijas sūdzības iesniedzējs, noteic, ka sprieduma motīvu daļā jānorāda lietā konstatētos faktus, pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, argumentus, ar kuriem noraidīti vieni vai otri pierādījumi, tiesību normas, konstatēto lietas apstākļu

juridisko novērtējumu, atsaucies uz tiesas spriedumiem un literatūru, tiesas secinājumus par pieteikuma pamatotību. Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav ievērojusi šo pantu attiecībā uz pirmo pārkāpumu.

Pirmais pārkāpums attiecas uz galvojuma izsniegšanu SIA „Dinaz nafta” 2001. gada 7. septembrī. Kā ir sapratis kasācijas sūdzības iesniedzējs, viņš ir sodīts par to, ka nav aizliedzis izsniegt galvojuma apliecību. Viņš arī uzskata, ka šim pārkāpumam 2002. gada 26. novembrī, kad tika ierosināta disciplinārlieta, bija iestājies noilguma termiņš. Tomēr apgabaltiesa ir secinājusi, ka A.S. nav veicis darbības, lai nodrošinātu tiesiski pamatotu lēmumu pieņemšanu konkrētajā lietā gan pirms, gan pēc vispārējā galvojuma izsniegšana, tādējādi A.S. disciplinārpārkāpums ir turpinājies arī pēc vispārējā galvojuma apliecības izsniegšanas.

Administratīvo lietu departaments uzskata, ka šāds apgabaltiesas secinājums ir pamatots, balstoties uz apgabaltiesas spriedumā minētajiem faktiem, pierādījumiem un argumentiem (sk. šā sprieduma 7.4. – 7.8. punktu). Kā izriet no apgabaltiesas sprieduma, A.S. ir sodīts nevis par to, ka nav aizliedzis izsniegt galvojuma apliecību, bet gan par pienākumu nekvalitatīvu pildīšanu un padoto darbinieku darba nepietiekamu organizēšanu. Tādējādi, kā secina Administratīvo lietu departaments, apgabaltiesa nav pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 251. panta piekto daļu.

[15] Administratīvā procesa likuma 9. pantā, uz kuru atsaucas kasācijas sūdzības iesniedzējs, definēts patvaļas aizlieguma princips: „Administratīvo aktu un tiesas nolēmumu var pamatot ar faktiem, kuri ir nepieciešami lēmuma pieņemšanai, un no tiem izrietošiem objektīviem un racionāliem juridiskiem apsvērumiem.” Kasācijas sūdzības iesniedzējs kā šī panta pārkāpumu norāda apstākli, ka tiesa konstatējusi faktu, kas nav minēts VCP slēdzienā, proti, ka „A.S. nav veicis darbības arī pēc vispārējā galvojuma izsniegšanas”.

Administratīvo lietu departaments uzskata, ka šis kasācijas sūdzības arguments nav pamatots. Kaut arī apgabaltiesa nav atsaukusies uz konkrētu VCP slēdziena punktu vai lappusi, minēto apstākli tā ir izsecinājusi, pamatojoties uz Ministru kabineta 2001. gada 20. februāra noteikumu Nr. 73 „Galvojumu izsniegšanas un piemērošanas kārtība Valsts ieņēmumu dienesta muitas iestādēs” 27. punktu (sk. šā sprieduma 7.8. punktu). Šo punktu VCP norādījusi slēdziena 2.3. punktā. Kaut arī no VCP slēdziena no valodnieciskā viedokļa iespējams saprast, ka tajā runāts tikai par galvojuma izsniegšanas brīdi, VCP minētais noteikumu 27. punkts noteic, ka VID Galvenā muitas pārvalde aptur turpmākās darbības ar vispārējo galvojumu, tātad

attiecas ne tikai uz galvojuma izsniegšanas brīdi. Pamatojoties uz šo punktu, VCP ir norādījusi, ka A.S. kā dienesta vadītājs nav veicis administratīvās darbības, lai VID veiktu savas funkcijas saskaņoti. Tādējādi secinājumu, ka A.S. nav veicis darbības arī pēc vispārējā galvojuma izsniegšanas, apgabaltiesa izdarījusi, ņemot vērā apstākli, kas minēts VCP slēdzienā.

[16] Apgabaltiesa spriedumā ir atzinusi, ka A.S. ir bijis informēts par problēmām, kas saistītas ar SIA "Dinaz nafta". Apgabaltiesa spriedumā ir vērtējusi A.S. pienākumus un cita starpā norādījusi, ka VID vadītājam ir pienākums organizēt administratīvo darbu tā, lai VID uzdevumi tiktu efektīvi un tiesiski izpildīti. Tiesa savā spriedumā nav tieši norādījusi, ka uzskata, ka A.S. bija jāzina par galvojuma apliecības izsniegšanu SIA "Dinaz nafta". Tomēr, kā uzskata Administratīvo lietu departaments, tas izriet no iepriekšminētajiem apgabaltiesas sprieduma punktiem. Turklāt, kā uzskata Administratīvo lietu departaments, VID ģenerāldirektoram, kurš ir atbildīgs par šim dienestam noteikto uzdevumu izpildi un kurš bija informēts par SIA "Dinaz nafta" lielajiem nodokļu parādiem, bija jāorganizē VID darbs tā, lai viņš saņemtu informāciju par šādu galvojumu izsniegšanu. Citiem vārdiem, VID ģenerāldirektors nevar attaisnoties ar nezināšanu sfērā, par kuru viņš ir atbildīgs. Tādējādi Administratīvo lietu departaments uzskata, ka kasācijas sūdzības arguments par nezināšanu (sk. šā sprieduma 8.6. punktu) ir noraidāms. Šos faktiskos apstākļus rūpīgi izvērtējusi apelācijas instances tiesa. Savukārt kasācijas instances tiesas kompetencē neietilpst noskaidroto faktisko apstākļu pārvērtēšana.

[17] Administratīvo lietu departaments piekrīt kasācijas sūdzībā paustajam viedoklim, ka jautājums par šķīrējtiesas kompetenci nav pilnībā noregulēts ar likumu. Tomēr Administratīvo lietu departaments uzskata par nepamatotu kasācijas sūdzības argumentu, ka A.S. ir sodīts par lēmuma pieņemšanu, kam pamatā ir juridiski nepareizs slēdziens par šķīrējtiesas sprieduma sekām.

Noteikumu par disciplinārsodiem 17. pants, par kura pārkāpumu sodīts A.S. noteic: "(1) Par nepamatotu valsts civildienesta pienākumu, konkrēta rīkojuma vai uzdevuma neizpildīšanu vai birokrātisku, novēlotu, nolaidīgu vai nekvalitatīvu pildīšanu, - soda (...).

(2) Par to pašu disciplinārpārkāpumu, ja tas saistīts ar būtiska materiāla vai morāla kaitējuma nodarīšanu valsts civildienestam vai ar materiāla, fiziska vai morāla kaitējuma nodarīšanu fiziskai personai, vai ar materiāla vai morāla kaitējuma

nodarīšanu juridiskai personai, – soda ar mēnešalgas samazināšanu uz laiku līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas, ar pazemināšanu amatā uz laiku līdz trim gadiem, ar atlaišanu no amata vai ar atlaišanu no valsts civildienesta.”

Apgabaltiesa spriedumā ir norādījusi (sk. šā sprieduma 7.10. punktu), ka A.S. lēmumu par prasījuma atsaukšanu parakstījis bez pienācīgas visu faktū un apstākļu izvērtēšanas, jo tas pieņemts jau nākamajā dienā pēc tam, ka viņš bija saņēmis Rīgas starptautiskās šķīrējtiesas 2002. gada 18. jūlija spriedumu, ar kuru par spēkā neesošu atzīts apdrošināšanas līgums starp SIA „Dinaz nafta” un AAS „Baltikums”.

Pēc Administratīvo lietu departamenta ieskata valsts iestāde var atteikties no prasījumiem, ja ir liela varbūtība, ka tās rezultāts būs nelabvēlīgs. Tomēr šāds lēmums, it sevišķi, ja tas skar lielas valsts budžetā maksājamas summas, kā tas ir konkrētajā lietā, var tik pieņemts tikai pēc rūpīgas lietas izpētes un visu faktisko un tiesisko apstākļu apsvēršanas. Konkrētajā lietā A.S. parakstīja atteikšanos no prasījuma LVL 997 177,10 apmērā nākamajā dienā pēc šķīrējtiesas sprieduma saņemšanas. Šāda rīcība nav attaisnojama ar A.S. personisko juridisko vērtējumu vai neizpratni. Kā atzīst Administratīvo lietu departaments, atteikumam no šāda prasījuma bija jābūt pamatotam ar faktisko un tiesisko seku analīzi, iesaistot attiecīgās VID struktūrvienības, kā arī, ja nepieciešams, citas valsts pārvaldes iestādes šīs problēmas izvērtēšanā. Taču A.S. iepriekšminēto lēmumu ir pieņēmis steigā, bez pienācīgas juridiskas analīzes.

Ņemot vērā, ka A.S. paviršības un pienācīgas rūpības neievērošanas rezultātā ir radies būtisks materiāls kaitējums, pamatots ir apgabaltiesas secinājums, ka A.S. darbības kvalificējamās kā Noteikumu par disciplinārsodiem 17. panta otrajā daļā norādītais pārkāpums. Ņemot vērā, ka valsts budžetā neiemaksātā summa ir LVL 997 177,10, kā arī apstākli, ka VID ģenerāldirektors izpilda ļoti nozīmīgu valsts pārvaldes funkciju, valstij ir tiesības prasīt, lai šāda persona būtu uzticama un lojāla (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1999. gada 8. decembra sprieduma „Pelegrēns pret Franciju” (*Pellegrin v. France*; iesnieguma nr. 28541/95) 70. punktu), Administratīvo lietu departaments uzskata, ka A.S. uzliktais sods ir proporcionāls ar izdarīto pārkāpumu.

[18] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apgabaltiesai bija jānonāk pie secinājuma, ka VID konkrētajā gadījumā bija rīcības brīvība. Taču no apgabaltiesas sprieduma nebūt neizriet pretējais. No apgabaltiesas sprieduma izriet, ka arī apgabaltiesa tāpat kā kasācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lēmums ir pieņemts rīcības brīvības ietvaros.

Tomēr tas, ka iestādei ir piešķirta rīcības brīvība, nenozīmē, ka tas var kalpot par attaisnojumu iestādes vadītāja patvaļīgai rīcībai un dod tiesības lemt par administratīvā akta vai faktiskās rīcības izdošanas saturu, ignorējot valsts intereses (sal.: Satversmes tiesas 2000. gada 24. marta sprieduma Nr. 04-07(99) secinājuma daļas 3. punkts). Kā jau teikts iepriekš, A.S. kā VID ģenerāldirektoram piešķirtā rīcības brīvība bija rūpīgi jāapsver un tikai rūpīgas izsvēršanas rezultātā jāpieņem lietderīgākais lēmums. Tādējādi šis kasācijas sūdzības arguments (sk. šā sprieduma 8.8. punktu), ir nepamatots.

[19] Noteikumu par disciplinārsodiem 8. panta pirmā daļa, uz kuras pārkāpumu atsaucies kasācijas sūdzības iesniedzējs, noteic: “Pēc lēmuma pieņemšanas par lietas ierosināšanu valsts civiltiesādes vadītājs vai cita pilnvarota amatpersona, kura izmeklē disciplinārlietu, konstatē visus nepieciešamos faktus. No ierēdņa (ierēdņa kandidāta), attiecīgos gadījumos arī no cietušā, tiek pieprasīts rakstisks vai mutisks paskaidrojums, un viņu pienākums ir sniegt minēto paskaidrojumu. Ja tiek sniegts mutisks paskaidrojums, sastāda protokolu.” No kasācijas sūdzības izriet, ka šī daļa pārkāpta, jo no A.S. netika saņemti paskaidrojumi.

Iepazīstoties ar lietas materiāliem, Administratīvo lietu departaments secina, ka šis kasācijas sūdzības arguments nav pamatots. Kaut arī apgabaltiesa savā spriedumā to nav atrunājusi, no lietas materiāliem redzams, ka tiesa pēc savas iniciatīvas ir savākusi pierādījumus, lai konstatētu, vai no A.S. pienācīgi ir pieprasīti paskaidrojumi. Lietā (sk. lietas 118. lpp) ir VCP 2002. gada 16. decembra vēstule A.S., kurā izskaidrotas viņa tiesības iesniegt paskaidrojumus un iepazīties ar lietas materiāliem, iepriekš saskaņojot ierašanās laiku. Lietā ir apgabaltiesas sarakste ar Latvijas pastu, no kura izriet, ka iepriekšminētā VCP vēstule par paskaidrojumu sniegšanu A.S. ir nosūtīta kā ierakstītais sūtījums 2002. gada 17. decembrī un izsniegta personīgi laikā posmā no 2002. gada 23. decembra līdz 28. decembrim. A.S. slimības lapa ir izdota 2003. gada 7. janvārī. Lietā (102.lpp) ir A.S. 2002. gada 11. decembrī parakstīts dokuments uz desmit lapām, kurā viņš skaidro apstākļus attiecībā uz abiem pārkāpumiem. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Administratīvo lietu departaments uzskata par pamatotu apgabaltiesas vērtējumu, ka A.S. bija dota iespēja iepazīties ar lietas materiāliem un iesniegt paskaidrojumus.

[20] Attiecībā uz argumentu, ka pārsūdzētais VCP lēmums tika pieņemts A.S. slimības laikā, Administratīvo lietu departaments norāda, ka Valsts civildienesta likums

neparedz ierobežojumus valsts civildienesta attiecību izbeigšanai ierēdņa slimības laikā. Valsts civildienesta tiesiskajās attiecībās piemērojamās darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu normas šajā gadījumā nav piemērojamas.

[21] Ņemot vērā iepriekšminēto, apgabaltiesas spriedums uzskatāms par pareizu, bet kasācijas sūdzība noraidāma

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348. panta 1. punktu, 346. pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Administratīvās apgabaltiesas 2004. gada 4. oktobra spriedumu atstāt negrozītu, bet A.S. kasācijas sūdzību noraidīt.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators	V. Jonikāns
	senatore	J. Briede
	senatore	I. Skultāne